

Sygn. akt II K 955/2013

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 23 kwietnia 2014 r.

Sąd Rejonowy w Wałbrzychu w II Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący: S.S.R. Maciej R. Socha

Protokolant: Paulina Światłowska

w obecności Anny Konarskiej - Prokuratora Prokuratury Rejonowej w W.

po rozpoznaniu w dniach: 4 lutego, 1 kwietnia oraz 23 kwietnia 2014 r.

sprawy **D. A.**

urodz. (...) w W.

syna M. i J. z domu Ł.

oskarżonego o to, że:

w dniu 26 marca 2007 r. w W. po uprzednim wypożyczeniu samochodu m-ki F. (...) nr rej. (...) z firmy (...) a C. oddalił się

z powyższym pojazdem, a następnie nie dokonując zwrotu auta w przewidzianym w umowie terminie dokonał jego przywłaszczenia, powodując szkodę

w wysokości 40.000 zł na szkodę M. P., a nadto dokonał ukrycia dokumentów wymienionego pojazdu w postaci dowodu rejestracyjnego oraz ubezpieczenia OC i AC, czym działał na szkodę M. P., przy czym zarzuconego czynu dopuścił się będąc uprzednio skazanym wyrokiem Sądu Wojewódzkiego w W. z/s w Ś. z dnia 23 września 1992 r., sygn. akt. (...) za czyny z art. 210§1 dkk, z art. 204§2 dkk w zw. z art. 58 dkk oraz z art. 148§1 dkk w zw. z art. 210§2 dkk w zw. z art. 10§2 dkk na karę 15 lat pozbawienia wolności, którą odbył w okresie od 23.01.1991 r. do 09.03.1992 r., od 18.05.1992 r. do 17.12.2000 r. oraz 21.12.2000 r. do 26.07.2004 r.,

tj. o czyn z art. 284§2 kk i art. 276 kk w zw. z art. 11§2 kk w zw. z art. 64§1 kk ;

I oskarżonego D. A. uznaje za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego w części wstępnej wyroku, tj. popełnienia występku z art. 284§2 kk i art. 276 kk w zw. z art. 11§2 kk w zw. z art. 64§1 kk, i za czyn ten na podstawie art. 284§2 kk z zw. z art. 11§3 kk wymierza mu karę 9 (dziewięciu) miesięcy pozbawienia wolności ;

II na podstawie art. 69§1 i 2 kk oraz art. 70§1 pkt 1 kk wykonanie kary pozbawienia wolności orzeczonej wobec oskarżonego D. A. warunkowo zawiesza tytułem próby na okres lat 4 (czterech) ;

III zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. A. L. z Kancelarii Adwokackiej w W. kwotę 826,56 złotych tytułem niepłaconej obrony udzielonej z urzędu oskarżonemu D. A. ;

IV zwalnia oskarżonego D. A. od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa wydatków poniesionych przez Skarb Państwa od chwili wszczęcia postępowania, zaliczając je na rachunek Skarbu Państwa, oraz nie wymierza mu opłaty.

UZASADNIENIE

Na podstawie przeprowadzonego przewodu sądowego ustalono następujący stan faktyczny:

W dniu 15 marca 2007 roku oskarżony D. A. zawarł z firmą (...) a C., reprezentowaną przez jej pracownika Ł. B., umowę wynajmu samochodu marki F. (...) o numerze rejestracyjnym (...). Zgodnie z treścią tej umowy samochód został zwrócony w dniu 17 marca 2007 roku o godzinie 18:00 w stanie nie budzącym żadnych zastrzeżeń.

/Dowód: - zeznania świadka Ł. B. – k. 484, 1-2, 13-14 ;

- opinia biegłego sądowego J. F. – k. 475-476,

k. 908-928, 986-987 akt II (...)/12 Sądu Rejonowego

w D. ;

- oryginał umowy z dnia 15 marca 2007 roku – k. 588 akt II K (...)

Sądu Rejonowego w D. /.

W dniu 23 marca 2007 roku oskarżony D. A. ponownie zawarł z firmą (...) a C., reprezentowaną przez jej pracownika Ł. B., umowę wynajmu samochodu marki F. (...) o numerze rejestracyjnym (...). Zgodnie z treścią tej umowy samochód miał zostać zwrócony w dniu 26 marca 2007 roku o godzinie 18:00 w W. przy ulicy (...).

/Dowód: - zeznania świadka Ł. B. – k. 484, 1-2, 13-14 ;

- opinia biegłego sądowego J. F. – k. 475-476,

k. 908-928, 986-987 akt II K (...) Sądu Rejonowego

w D. ;

- kserokopia umowy z dnia 23 marca 2007 roku – k. 587 akt II K (...)

Sądu Rejonowego w D./.

Oskarżony D. A. w dniu 26 marca 2007 roku w W. nie zwrócił samochodu marki F. (...) o numerze rejestracyjnym (...) do firmy (...) C. i dokonał przywłaszczenia wyżej opisanego samochodu. Wartość samochodu marki F. (...) o numerze rejestracyjnym DW (...) wynosiła 40.000 zł. Oskarżony D. A. wraz z samochodem marki F. (...) o numerze rejestracyjnym (...) otrzymał z firmy (...) C. również dokumenty wymienionego pojazdu w postaci dowodu rejestracyjnego oraz ubezpieczenia OC i AC, po czym wbrew umowie nie zwrócił również tych dokumentów i dokonał ich ukrycia, czym działał na szkodę M. P..

/Dowód: - zeznania świadka Ł. B. – k. 484, 1-2, 13-14 ;

- opinia biegłego sądowego J. F. – k. 475-476,

k. 908-928, 986-987 akt II K (...) Sądu Rejonowego

w D. ;

- kserokopia umowy z dnia 23 marca 2007 roku – k. 587 akt II K (...)

Sądu Rejonowego w (...) /.

Po dokonaniu przywłaszczenia samochodu marki F. (...) o numerze rejestracyjnym (...), oskarżony D. A. dysponował nim jak własnym. W dniu 5 sierpnia 2007 roku oskarżony D. A. w czasie kontroli drogowej przeprowadzanej przez funkcjonariuszy Policji sierż. S. D. oraz post. T. S. na terenie miasta B. użył jako autentycznych podrobionych pozwoleń czasowych (...) oraz polisy ubezpieczeniowej O. C. typ (...) wydanych na samochód marki F. (...) (w

pojeździe zmienione były tablice rejestracyjne na (...). W trakcie trwania interwencji oskarżony D. A. oddalił się, pozostawiając pojazd marki F. (...). Samochód marki F. (...) o numerze rejestracyjnym (...) został następnie wydany uprawnionemu podmiotowi.

/Dowód: - zeznania świadka Ł. B. – k. 484, 1-2, 13-14 ;

- opinia biegłego sądowego J. F. – k. 475-476,

k. 908-928, 986-987 akt II K (...) Sądu Rejonowego

w D. ;

- kserokopia umowy z dnia 23 marca 2007 roku – k. 587 akt II K (...)

Sądu Rejonowego w (...);

- akta II K (...) Sądu Rejonowego w (...) /.

Oskarżony D. A. był uprzednio kilkakrotnie karany sądownie, w tym wyrokiem Sądu Wojewódzkiego w W. z /s w Ś. z dnia 23 września 1992 r., sygn. akt. (...) za czyny z art. 210§1 dkk, z art. 204§2 dkk w zw. z art. 58 dkk oraz z art. 148§1 dkk w zw. z art. 210§2 dkk w zw. z art. 10§2 dkk na karę 15 lat pozbawienia wolności, którą odbył w okresie od 23.01.1991 r. do 09.03.1992 r., od 18.05.1992 r. do 17.12.2000 r. oraz 21.12.2000 r. do 26.07.2004 r.

/Dowód: - dane o karalności oskarżonego D. A. –

k. 286, 46-49 /.

Oskarżony D. A. słuchany w toku postępowania przygotowawczego oraz na rozprawie głównej nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu.

Ponadto Sąd Rejonowy w W. zważył co następuje:

Oceniając zgromadzony w sprawie materiał dowodowy uznać należy, iż sprawstwo i wina oskarżonego D. A. w przedmiocie przypisanego mu czynu nie budzi jakichkolwiek wątpliwości.

Ustalenia stanu faktycznego Sąd Rejonowy poczynił w oparciu o wiarygodne zeznania świadka Ł. B.. Świadek Ł. B. zetknął się z oskarżonym D. A. wyłącznie w związku ze swoją pracą zawodową w podmiocie P. (...) a (...) i nie miał żadnych powodów ażeby bezpodstawnie obciążać oskarżonego, natomiast opisał w bardzo precyzyjny sposób okoliczności dwukrotnego wynajmu samochodu osobowego marki F. (...) przez oskarżonego: w dniu 15 marca 2007 roku (pojazd został zwrócony w dniu 17 marca 2007 roku) oraz w dniu 23 marca 2007 roku (pojazd nie został zwrócony w dniu 26 marca 2007 roku, gdyż oskarżony przywłaszczył go). Zeznania świadka Ł. B. nie mogą być skutecznie podważane pod względem ich wiarygodności.

Potwierdzeniem i uzupełnieniem zeznań świadka Ł. B. są dokumenty w postaci oryginału umowy z dnia 15 marca 2007 roku oraz kserokopii umowy z dnia 23 marca 2007 roku, oceniane przez pryzmat w pełni wiarygodnej opinii biegłego J. F.. Opinia biegłego J. F. w jej ostatecznej wersji po pełnym pobraniu materiału nadającego się do badań (opinia biegłego sądowego J. F. – k. 475-476, k. 908-928, 986-987 akt II K (...) Sądu Rejonowego w (...)) jest opinią kategorię jeżeli chodzi o podpis nakreślony przez oskarżonego D. A. na oryginale umowy z dnia 15 marca 2007 roku, zaś prawdopodobną jeżeli chodzi o podpis nakreślony przez oskarżonego D. A. na umowie z dnia 23 marca 2007 roku, przy czym brak kategorię w tym zakresie związany jest z brakiem oryginału umowy i możliwością badania wyłącznie kserokopii dokumentu. Wyżej przywołana opinia biegłego J. F. jako rzetelna, spójna i sporządzona z wysoką starannością i fachowością przez biegłego musi być traktowana jako dowód wiarygodny, a zarazem tworzący zwartą i logiczną całość z zeznaniami świadka Ł. B.. Skoro bowiem obie umowy w dniach 15 marca 2007 roku i 23 marca 2007 roku, Ł. B. działający w imieniu firmy (...) C. zawarł z tym samym mężczyzną, przy czym na umowie w dniu 15

marca 2007 roku na pewno podpisał się oskarżony D. A., zaś na umowie w dniu 23 marca 2007 roku prawdopodobnie podpisał się oskarżony D. A., to wniosek może być tylko jeden: również druga umowa z dnia 23 marca 2007 roku została zawarta przez oskarżonego D. A. i jego podpis się na niej znajduje.

Jako nieprzydatne dla ustaleń stanu faktycznego, Sąd potraktował zeznania świadka D. K.. Świadek ten wskazywał, iż oskarżony D. A. pracował u niego jako kierowca i zostawił mu dokumenty, jednakże zeznania te nie są konkretne (jakie dokumenty, w jakim dokładnie czasie, dlaczego świadek nie oddał ich oskarżonemu) ; w ocenie Sądu świadek D. K. usiłował intencjonalnie pomóc oskarżonemu, jednakże jego zeznania są tak mało konkretne, iż nie mogą służyć do poczynienia kategoriycznych ustaleń.

Oceniając przeprowadzone w sprawie dowody, końcowo odnieść się należy do wyjaśnień oskarżonego D. A.. Oskarżony D. A. w toku całego postępowania nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu. Oceniając wyjaśnienia oskarżonego D. A. należy uznać je jednakże za konsekwentą, ale wręcz infantylną realizację prawa do obrony. Oskarżony zaprzeczając swojemu sprawstwu, nie potrafił odnieść się do przedłożonych obiektywnych i wiarygodnych dowodów (jak zeznania świadka Ł. B. oraz opinia biegłego J. F.). Oceniając wyjaśnienia oskarżonego D. A. przez pryzmat pozostałych dowodów przeprowadzonych w sprawie, wyjaśnienia oskarżonego należy uznać za niewiarygodne i zmierzające tylko i wyłącznie do uniknięcia odpowiedzialności karnej.

Dokonując oceny przedstawionych powyżej dowodów należy stwierdzić, iż sprawstwo oskarżonego D. A. w zakresie przypisanego mu czynu nie budzi jakichkolwiek wątpliwości.

Zachowanie oskarżonego D. A. wypełniło znamiona występku z art. 284§2 kk i art. 276 kk w zw. z art. 11§2 kk w zw. z art. 64§1 kk, albowiem oskarżony w dniu 26 marca 2007 r. w W. po uprzednim wypożyczeniu (w dniu 23 marca 2007 roku) samochodu m-ki F. (...) nr rej. (...) z firmy (...) C. oddał się z powyższym pojazdem, a następnie nie dokonując zwrotu auta w przewidzianym w umowie terminie dokonał jego przywłaszczenia, powodując szkodę w wysokości 40.000 zł na szkodę M. P., a nadto dokonał ukrycia dokumentów wymienionego pojazdu w postaci dowodu rejestracyjnego oraz ubezpieczenia OC i AC, czym działał na szkodę M. P.. Nie ulega wątpliwości, iż oskarżony D. A. legalnie wszedł w posiadanie samochodu osobowego marki F. (...), zawierając umowę jego wypożyczenia, lecz następnie powierzone mu mienie przywłaszczył, czyli postąpił z nim jak właściciel. Czynność wykonawcza polegała na przywłaszczeniu powierzonej rzeczy, a zatem na postąpieniu z rzeczą tak jak właściciel ; od kradzieży przywłaszczenie różni się brakiem elementu zaboru, gdyż rzecz przywłaszczana znajdowała się we władaniu sprawcy. Brak dowodu na to, iż oskarżony D. A. już w czasie zawarcia umowy wypożyczenia pojazdu w dniu 23 marca 2007 roku miał zamiar go nie zwrócić, skutkowałam brakiem możliwości przypisania oskarżonemu zamiaru oszustwa (art. 286§1 kk). Natomiast przywłaszczenie rzeczy powierzonej (art. 284§2 kk) jest w kontekście wyżej opisanych dowodów wręcz oczywiste. Czyn oskarżonego wypełnił zarazem znamiona art. 276 kk, gdyż oskarżony dokonał ukrycia dokumentów wymienionego pojazdu w postaci dowodu rejestracyjnego oraz ubezpieczenia OC i AC, czyli dokumentów którymi nie miał prawa wyłącznie rozporządzać.

Oskarżony D. A. dopuścił się przypisanego mu czynu w warunkach art. 64§1 kk, albowiem był uprzednio karanym wyrokiem Sądu Wojewódzkiego w W. z /s w Ś. z dnia 23 września 1992 r., sygn. akt. (...) za czyny z art. 210§1 dkk, z art. 204§2 dkk w zw. z art. 58 dkk oraz z art. 148§1 dkk w zw. z art. 210§2 dkk w zw. z art. 10§2 dkk na karę 15 lat pozbawienia wolności, którą odbył w okresie od 23.01.1991 r. do 09.03.1992 r., od 18.05.1992 r. do 17.12.2000 r. oraz 21.12.2000 r. do 26.07.2004 r., zaś w okresie krótszym aniżeli 5 lat po odbyciu kary popełnił kolejne przestępstwo przeciwko mieniu.

Czyn oskarżonego D. A. został popełniony umyślnie w formie zamiaru bezpośredniego, gdyż oskarżony chciał go popełnić.

Oskarżonemu D. A. w czasie popełniania przypisanego czynu zabronionego należy przypisać winę ; okoliczności wyłączające zawinienie po stronie oskarżonego nie zachodzą.

Odnosnie kary wymierzonej oskarżonemu D. A., Sąd wziął pod uwagę szereg okoliczności wpływających na jej wymiar. Wymierzając oskarżonemu karę za popełniony czyn, Sąd wziął pod uwagę znaczący ładunek społecznej szkodliwości przypisanego mu przestępstwa. Sąd uwzględnił również właściwości i warunki osobiste oskarżonego. Jako okoliczność zdecydowanie obciążającą, Sąd potraktował sposób życia oskarżonego D. A. przed popełnieniem tegoż przestępstwa oraz jego dotychczasową karalność, która skutkowała tym, iż oskarżony działał w ramach recydywy podstawowej. Taka uprzednia karalność oskarżonego D. A. dobitnie wskazuje, iż popełnione przez niego przestępstwo nie było przypadkowym w jego życiu. Tezę tą potwierdza okoliczność, iż oskarżony D. A. popełnił przypisane mu przestępstwo w stosunkowo niedługim czasie (około trzy lata) po opuszczeniu zakładu karnego, gdzie odbywał długoletnią karę pozbawienia wolności. Z drugiej strony Sąd miał na względzie, iż orzekł w tej sprawie po upływie siedmiu lat od popełnienia przestępstwa przez oskarżonego (Sąd wydał w dniu 4 lutego 2014 roku postanowienie, w którym ocenił, iż wznowienie postępowania przygotowawczego przez Prokuratora Okręgowego w Świdnicy było słuszne – k. 447 akt; natomiast kwestia, iż decyzje prokuratora nastąpiły w tak dużym odstępie czasowym od popełnienia czynu przez oskarżonego, nie były wszak przez D. A. zawinione).

Wymierzając oskarżonemu D. A. karę 9 miesięcy pozbawienia wolności, Sąd baczyl by była ona adekwatna do osobowości, właściwości i warunków osobistych oskarżonego, stopnia jego zawinienia oraz stopnia społecznej szkodliwości popełnionego czynu, przy czym Sąd miał na względzie wskazane wyżej okoliczności obciążające. Ponadto Sąd uwzględnił cele zapobiegawcze i wychowawcze, które orzeczona kara pozbawienia wolności ma osiągnąć w stosunku do oskarżonego, a także potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa - mając na względzie przede wszystkim środowisko lokalne oskarżonego – tak aby zarówno sam oskarżony, jak i jego społeczność lokalna zrozumieli, iż za popełnione przestępstwo sprawca musi ponieść karę (nawet jeżeli kara ta jest orzekana w długim odstępie czasowym od przestępstwa to jest ona nieunikniona). Mając na uwadze wyżej wymienione okoliczności, Sąd uznał, że wymierzona oskarżonemu kara jest adekwatna do stopnia społecznej szkodliwości i zawinienia oskarżonego i jest karą sprawiedliwą.

Jednocześnie Sąd warunkowo zawiesił wykonanie orzeczonej wobec oskarżonego D. A. kary 9 miesięcy pozbawienia wolności, uznając, iż zastosowanie środka probacyjnego spełni swe wychowawczo – prewencyjne cele, będzie wystarczające dla osiągnięcia wobec sprawcy celów kary, a w szczególności zapobieżenia powrotowi do przestępstwa. Stosownie do dyspozycji art. 69 § 2 kk, zawieszając wykonanie kary, Sąd wziął pod uwagę przede wszystkim postawę sprawcy, jego właściwości i warunki osobiste, dotychczasowy sposób życia oraz zachowanie się po popełnieniu przestępstwa. Szczególne znaczenie miała dla Sądu kwestia znacznego odstępu czasu który upłynął od popełnienia przestępstwa przez oskarżonego; wszak Sąd orzekł w tej sprawie po upływie siedmiu lat od popełnienia przestępstwa przez oskarżonego i niewątpliwie ten upływ czasu ma wpływ na prognozę kryminologiczną względem D. A.. Sąd uznał, iż orzeczenie względem oskarżonego po tak długim czasie kary bezwzględnej pozbawienia wolności niczemu by nie służyło, zaś obecna postawa życiowa oskarżonego nakazuje wręcz dać mu szansę i warunkowo zawiesić wykonanie orzeczonej kary pozbawienia wolności na okres próby lat czterech. Ten długi okres próby, pozwoli zweryfikować ostatecznie postawę oskarżonego wobec zasad przestrzegania porządku prawnego. Sąd stosując wobec oskarżonego D. A. dobrodziejstwo warunkowego zawieszenia wykonania kary pozbawienia wolności wyraża przekonanie, iż oskarżony będzie przestrzegał reguł porządku prawnego, w szczególności zaś nie popełni kolejnego przestępstwa. Dlatego też, należało uznać, iż wymierzona kara pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania, winna stanowić dla oskarżonego wystarczającą i dostateczną naukę za zaszłości kryminalne oraz przestrożę na przyszłość, a zarazem będzie impulsem do przestrzegania prawa i zasad współżycia społecznego w przyszłości.

Sąd nie orzekł o obowiązku naprawienia szkody przez oskarżonego D. A. (wniosek pokrzywdzonego z dnia 10 grudnia 2013 roku), jako, iż przedmiotowy pojazd marki F. (...) został odzyskany przez pokrzywdzonego. Tym samym szkoda wynikająca bezpośrednio z przestępstwa została naprawiona w toku trwania postępowania. Brak jest natomiast podstaw do orzekania w trybie art. 46 kk naprawienia szkody nie związanej bezpośrednio z przestępstwem, lecz obejmującej utracone korzyści, które były przyszłe i niepewne. Oczywiście pokrzywdzony ma prawo do domagania się swoich praw w tym zakresie w postępowaniu cywilnym, zaś sąd cywilny związany będzie ustaleniami wydanego w postępowaniu karnym prawomocnego wyroku skazującego co do popełnienia przestępstwa.

Na podstawie art. 624§1 kpk oraz art. 17 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych, Sąd zwolnił oskarżonego D. A. od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa wydatków poniesionych przez Skarb Państwa od chwili wszczęcia postępowania, zaliczając je na rachunek tegoż Skarbu Państwa, oraz nie wymierzył mu opłaty, mając na względzie sytuację majątkową oskarżonego, który obecnie nie pracuje.

Stosownie do przepisów § 14 ust. 1 i 2, § 16, § 19 pkt 1 oraz § 20 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz. U. z 2002 r., nr 163, poz. 1348) – wobec oświadczenia obrońcy, iż opłaty za obronę z urzędu udzielonej D. A. nie zostały opłacone – zasądzono od Skarbu Państwa na rzecz adwokata A. L. z Kancelarii Adwokackiej w W. koszty nieopłaconej pomocy prawnej świadczonej temuż oskarżonemu z urzędu.